„Înălţimile" în Israel

„Înălţimile" în Israel

„Iată legile şi poruncile pe care să le păziţi şi să le împliniţi, cât veţi trăi, în ţara pe care v-o dă în stăpânire Domnul Dumnezeul părinţilor voştri. Să nimiciţi toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veţi izgoni, fie pe munţi înalţi, fie pe dealuri şi sub orice copac verde. Să le surpaţi altarele, să le sfărâmaţi stâlpii idoleşti, să le ardeţi în foc copacii închinaţi idolilor, să dărâmaţi chipurile cioplite ale dumnezeilor lor şi să faceţi să le piară numele din locurile acelea... şi să mergeţi la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, din toate seminţiile voastre, ca să-Şi aşeze acolo Numele Lui" (Deut.12.1, 2, 3, 5).

Legătura între adorare şi prezenţa Domnului

Punctul central al slujbei către Dumnezeu în Israel era fără îndoială cortul întâlnirii şi în special altarul pentru arderea-de-tot, în strânsă legătură cu chivotul.

Poporul Israel a înţeles spontan, în starea prospeţimii lui spirituale din timpul lui Iosua, că instituirea unui alt centru, adică a unui alt altar decât «altarul Domnului Dumnezeului nostru», este o greşeală fatală (Iosua 22.19). Aceasta înseamnă să fie desrămată unitatea slujbei pentru Dumnezeu.

Ca exemplu, cele două seminţii şi jumătate care zidiseră „un altar a cărei mărime izbea privirile" (Iosua 22.10) nu aveau chivotul, simbolul prezenţei lui Dumnezeu. Totuşi, în acele împrejurări, pericolul unei desrămări a unităţii a putut fi evitat.

Mai târziu, în timpul împărăţiei lui David, chivotul a fost adus la Ierusalim, pentru că împăratul iubea chivotul, pe când cortul întâlnirii şi altarul pentru arderea-de-tot au rămas la Gabaon: pericolul unei despărţiri ameninţa din nou.

Totuşi, chivotul însemna totul pentru David (vezi Psalmul 132) şi el a avut grijă ca slujba pentru Dumnezeu înaintea chivotului (care era la Ierusalim) să fie combinată cu jertfele care se aduceau pe altarul de aramă din Gabaon (1 Cronici 16.37-43), încercând astfel să menţină unitatea în slujba lui Dumnezeu.

Mai târziu David a zidit un altar pe aria lui Aravna iebusitul, după indicaţiile lui Dumnezeu; acolo a adus jertfe de ardere-de-tot şi de mulţumire. Dumnezeul său nu a lăsat mult timp ca altarul şi chivotul să se afle în locuri diferite. Prin aceasta, înălţimea din Gabaon îşi pierdea valoarea şi importanţa.

Se pare că acest gând, despre unitatea slujbei lui Dumnezeu, Solomon nu l-a avut la începutul domniei sale. Despre el citim:

„Împăratul s-a dus la Gabaon să aducă jertfe acolo, căci aceasta era cea mai însemnată înălţime" (1 Împăraţi 3.4).

El merge în locul pe care tatăl său îl părăsise, prin înţelepciunea pe care o avea în gândurile lui Dumnezeu. El aduce acolo o mie de jertfe de ardere-de-tot, dar nu are chivotul. Desigur, primeşte această mărturie frumoasă: „Şi Solomon iubea pe Domnul" (versetul 3), dar aceasta nu poate să împiedice o anumită reţinere a Duhului lui Dumnezeu, care subliniază: „numai că aducea jertfe şi tămâie pe înălţimi" (versetul 2).

Aceasta nu era idolatrie, dar însemna ca slujba lui Dumnezeu să fie efectuată în locuri diferite în Israel - o practică foarte periculoasă, pe care Dumnezeu a permis-o până în momentul în care, prin zidirea templului, a îndepărtat orice pretext.

Se pare că Solomon a înţeles gândurile lui Dumnezeu după visul pe care l-a avut la Gabaon. Ce adevărat este gândul că părtăşia lucrează înţelepciune! El a părăsit apoi Gabaonul şi „s-a întors la Ierusalim şi a stat înaintea chivotului legământului Domnului. A adus arderi-de-tot şi jertfe de mulţumire" (1 Împăraţi 3.15). Slujba sa către Dumnezeu este în sfârşit în legătură cu prezenţa lui Dumnezeu.

Dar poporul continuă primul său obicei şi este trist de văzut cum locurile unde se aduceau jertfe Domnului se transformă pe nesimţite în locuri de idolatrie.

Se pare că, înainte de toate, poporul nu a făcut altceva decât ce s-a făcut la începutul domniei lui Solomon. Dar, dacă trecem în revistă toate locurile din istoria lui Israel unde sunt amintite „înălţimile", atunci simţim că ceva nu este în ordine, când Duhul lui Dumnezeu foloseşte expresii ca: „dar înălţimile n-au fost îndepărtate" (1 Împăraţi 15.14; 22.43; 2 Împăraţi 12.3); „ numai că poporul aducea jertfe şi tămâie pe înălţimi" (1 Împăraţi 3.2-3; 22.43; 2 Împăraţi 12.3; 14.4).

Dacă privim mai cu atenţie, observăm că numai împăraţii care nu se temeau de Domnul construiau „înălţimi":

- Ieroboam (1 Împăraţi 12.31);

- Roboam şi poporul sub domnia lui (1 Împăraţi 14.23);

- Ioram (1 Cronici 21.11);

- Ahaz (2 Cronici 28.25);

- Manase (2 Cronici 33.3).

Şi numai împăraţi temători de Domnul au fost cei care au dărâmat „înălţimile":

- Asa (2 Cronici 14.3);

- Iosafat (2 Cronici 17.6);

- Ezechia (2 Cronici 31.1);

- Iosia (2 Împăraţi 23.5, 8, 13, 15; 2 Cronici 34.3).

După pocăinţa adâncă a lui Manase, aceste „înălţimi" au preluat temporar un alt caracter, deoarece se spune: „Poporul jertfea tot pe înălţimi, dar numai Domnului Dumnezeului său" (2 Cronici 33.17).

Dar nu acesta era gândul originar al lui Dumnezeu. În Deuteronom 12 se spune foarte clar: „să nimiciţi în întregime toate locurile în care popoarele pe care le veţi izgoni au slujit dumnezeilor lor, fie pe munţi înalţi, fie pe dealuri ..." (versetul 2). Iar pe de altă parte: „ să mergeţi la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, din toate seminţiile voastre, ca să-Şi aşeze acolo Numele Lui" (versetul 5). Un singur loc pentru strângerea laolaltă şi o singură slujbă pentru Dumnezeu!

Nu este greu să tragem o concluzie din aceste relatări. Nu este suficient să ştim că în anume loc se adună creştinii pentru a aduce adorare lui Dumnezeu, ci primordial este să ştim dacă acolo se află „chivotul", altfel spus, dacă ne adunăm în Numele Domnului Isus, dacă prezenţa Lui este temelia strângerii laolaltă.

Desigur, putem să adorăm pe „înălţimi", fără chivot, dar mai devreme sau mai târziu această adorare va degenera, aşa cum ne-a arătat Cuvântul lui Dumnezeu.

Oare nu găsim aceeaşi slăbiciune şi astăzi, aceeaşi lipsă de înţelegere spirituală, unde de fapt se doreşte să se aducă adorare? Fiecare îşi alege o „înălţime", fără să se intereseze de prezenţa „chivotului", adică de prezenţa Domnului Isus. Fiecare îşi ridică un „altar", fără să se gândească că, de la cruce încoace, ca şi atunci la Moria (2 Cronici 3.1; 1 Împăraţi 8.62), există numai un centru al unităţii pentru poporul lui Dumnezeu. „Pentru că unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor" (Matei 18.20).

clickbible.org